

ogsaa meningsløst. Til 12te Linie af § 1 har man stillet Vædringsforslag om, at de 3 Ord „en efter Omstændighederne“ skulde udgaa; og de samme 3 Ord skulde udgaa i § 4, saadan som det er nævnt i Vædringsforslag Nr. 6. Der staar nemlig saaledes:

„Straffrihed indtræder dog for den, der paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade godtgør at have været uvidende om Betegnelserns Urigtighed og at have anvendt rimelig Omhu for at komme til Kundskab om dens Rigtighed.“

Udvalget har ment, det er tilstrækkeligt, naar der staar:

„Straffrihed indtræder dog for den, der paa fyldestgørende Maade godtgør at have været uvidende om Betegnelserns Urigtighed og at have anvendt rimelig Omhu for at komme til Kundskab om dens Rigtighed.“

Det andet maa betragtes som et Omsvøb, og det er altsaa fortrinnsvis af rent formelle Grunde, man har stillet dette Vædringsforslag, men der har dog været en lille Tanke om, at det kunde have reel Betydning, da det jo ikke var umuligt, at en handlende blev lidt mindre ivrig til at skaffe sig Underretning om, hvorvidt Betegnelserne er rigtig eller ikke, naar der var saa mange Omsvøb, naar det hed: „en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade“ og „at have anvendt rimelig Omhu“ — og Oven skulde dog selvfølgelig opflamme de handlende til at søge saa grundig Underretning derom som muligt. Selvfølgelig ville Domstolene, naar Sagen kommer for der, altid tage Hensyn til Omstændighederne, saa det behøver efter Udvalgets Mening ikke at staa der. — Til § 2 har Udvalget ogsaa stillet en Vædring, som jeg skal omtale med nogle Ord; i denne Paragraf hedder det:

„Den, der idømmes Straf efter § 1, skal, for saa vidt de faldende Varer endnu ere i hans Besiddelse eller i øvrigt staa til hans Raadighed, tillige ved Dommen tilpligtes at borttage eller ved en lige saatydelig og holdbar Tilføjelse at rette den urigtige Betegnelse eller, for saa vidt han foretrækker dette, at udføre Varerne af Landet.“

Den handlende skulde altsaa ved Dommen tilpligtes at udføre Varerne med de urigtige Varebetegnelser af Landet. Domstolene skulle altsaa, efter ved deres Dom at have staaet fast, at det er en urigtig Varebetegnelse, ved samme Dom idømme den handlende at udføre Varerne over Landets Grænse. Det har man i Udvalget ikke ganske kunnet forlige sig med og har, i alt Fald til en Tid, været stemt for at lade

udgaa disse Ord: „eller for saa vidt han foretrækker o. s. v.“, men man har saa dog maattet indrømme, at der kunde være Tilfælde, hvor det var naturligt, at den handlende havde denne Ret, naar han har en Vare, som han har indført udefra, og som har en urigtig Varebetegnelse, ved hvilken han altsaa ikke har anvendt den tilstrækkelige og rimelige Omhu for at undersøge i Forvejen, om Varebetegnelsen var urigtig eller ej. Naar han i den Anledning bliver dømt, saa kan der være nogen Rimelighed i, at han kan sende Varen ud af Landet og maasse remittere den. Man har derfor stillet en Vædring, som gaar ud paa at indføre nogle Ord mellem „eller“ og „for“, saaledes at der kommer til at staa: „eller, hvis Varerne ikke ere producerede her i Landet, da, for saa vidt han foretrækker dette, at udføre Varerne af Landet“. Man har nemlig ikke ment, at der var synderlig Raison i dette, at en Mand, der var dømt for urigtig Varebetegnelse paa en dansk Vare, som han altsaa har produceret, eller som han i alt Fald sætter en urigtig Varebetegnelse paa; hvis han ønsker det, skal kunne tilpligtes ved Dom at udføre Varen med den urigtige Varebetegnelse til Udlandet. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne gaa med til denne Vædring.

§ 3 indeholder i det hele taget Undtagelsesbestemmelser, og jeg vil tillade mig at læse det første Stykke op, da jeg ikke tør forudsætte, at ærede Medlemmer ere bekendte med Ordlyden. Der staar: Bestemmelserne i § 1 om Brugen af Varebetegnelser, som indeholde en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted (urigtigt Stednavn), komme ikke til Anvendelse, naar den paagældende Betegnelse er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Handelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade eller lignende og ikke Stedet for dens Frembringelse. Altsaa naar Betegnelsen for Varen er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Handelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade o. s. v., saa er det tilladt at sætte en Benaevnelse derpaa, som i og for sig ikke er rigtig. Udvalget støttes straks ved disse noget vage Bestemmelser: „den almindelige Opfattelse“ og navnlig dette: „Skik og Brug i Handelen“. I det oprindelige Lovforslag, som blev fremsat i Landstinget for et Par Aar siden, stod ikke disse sidste Ord: Skik og Brug i Handelen. De ere først blevne indførte i Lovforslaget, efter at Kommissionen har været nedsat. Det var en Kommission, som særligt rum-